

Stjärnsyndromet

berättelsen om Heidi de Vaare och hennes

älskare

Världen ovanför molnen

Det var en nyckelscen i musikalen. Heidi vandrade med lätta steg över scengolvet. Rekvisitan förde tankarna till en park och Heidi var klädd i en vit sommarklänning. Åhörarskaran iakttog skådespelerskan och det var alldeles tyst. Hon stannade vid en man i grå utstyrsel. Han föreställde en staty, stod alldeles stilla och lyfte sedan på hatten.

”Vad är hemligheten med livet och varför står du här, alldeles stilla, helt utan vilja och ambitioner?”

”Hemligheten är att det inte finns några hemligheter. Jag är grå och tar plats. Det enda jag bryr mig om är din beundran.”

”Det måste vara tråkigt.”

”Inte alls! Att stå stilla är vad statyer gör. Jag har en uppgift.”

”Vilken då?”

”Att komplettera blommorna i parken.”

”Men det händer ju inget!”

Heidi gick vidare över scengolvet. Hon stannade vid en blomma. Det var en prästkrage, en lång man med gröna byxor. Han hade en vit hatt och gestalten dominerades av kronbladen. Han bockade föredömligt.

”Jag förstår inte poängen med alltihopa.”

”Jag är vacker, inte sant?”

”Men hur kan du stå ut?”

”Det beror på solen, regnet och marken!”

”Det låter hemskt.”

”Inte alls! Alla har en uppgift.”

En man utklädd till en fjäril uppenbarade sig på scenen. Han var brandgul och orange med vita fläckar. Mannen dansade runt och blev till sist stående bredvid Heidi. Han rörde sakta på sina vingar.

”Vem är du?”

”Ingen särskild.”

”Hur kan det komma sig att du är så livlig?”

”Jag pollinerar alla blommor i parken.”

”Trivs du?”

”Naturligtvis!”

Heidi funderade ett slag. Hon stod stilla och petade med foten i marken. Sedan vände hon sig till statyn, prästkragen och fjärilen.

”Vem är jag?”

”Du är människan som fyller allt med mening!”

”Men jag är tom!”

Heidi gick fram och dunkade prästkragen i ryggen. Sedan höll hon nästan på att välta statyn. Fjärilen flög runt henne flera varv innan den lugnade sig och landade på marken.

”Jag förstår inte!”

Hon vände sig mot publiken, tonerna ljöd och snart kunde man höra skådespelerskans sång. Det var träffsäkra toner och publiken underhölls. Självklart skulle huvudkaraktären snart finna sin plats i världen och allt skulle vara frid och fröjd. Det var på scen. I verkligheten var Heidi likgiltig. Som musikal betraktad var framträdandet väldigt symboliskt: Det spelade ingen roll att alla i staden representerades av statyer, prästkragar och fjärilar. Det viktiga var att alla fick känna sig viktiga och behövda.

Efter att applåderna hörts och uppträdandet var över träffade Heidi på en dvärg i omklädningsrummet. Ingenting sades men det lös i den kortvuxnes ögon. Heidi blev inte förvånad då hon hade en stor skara av beundrare. Hon tog emot brevet han gav henne, dvärgen gick och sedan kastade hon det i papperskorgen. Det fanns en gräns för hur mycket smicker hon stod ut med. Istället satte hon sig ner vid sminkbordet, såg sig själv i spegeln och suckade. Hon betraktade sina uppsatta flätor, lindade upp dem och släppte ut håret. Så vacker men så ousägligt ensam. Inte det att hon saknade människor i sin omgivning, det vara bara det att hon inte kom någon nära.

På kvällen tog Heidi en promenad. Hon vandrade över plattformarna och tittade drömskt iväg mot bergstopparna som omringade den svävande staden. Nedanför var molnen och under dessa den mörka staden, varifrån människan kommit. Kvällen var blå och ljuset från byggnaderna gult och rött. Det var varmt och kanske lite överkligt. Det var som att vandra i en bilderbok för barn, en slags saga. Om det fanns något speciellt med Heidi var det detta: Hon längtade till världen bortom bergen. Hon var skådespelerska och hon hade tröttnat på yrket. Det var meningen att hon skulle göra

sin roll, passa in i det konstnärliga etablissemang. Men hon bara *spelade* rollen, hon *var* inte rollen, alltså dög hon inget till.

Vad gjorde henne speciell? Kanske detta, fantiserade Heidi, att hon kände en längtan efter mystik. Alla i Heidi's värld förväntades fylla ett tomrum, att vara en staty, en prästkrage eller en fjäril. Man skulle bli vad man förväntades bli, inte vad man egentligen ville. Det var skrämmande, tänkte Heidi, att så få reflekterade över detta. Vad Heidi ville bli kunde inte skrivas i en rollista. Att hon var skådespelerska var ganska passande tänkte hon, för det fanns inget genuint i det liv hon förväntades leva.

Dagen grydde och månen, som omringats av stjärnor, blev till en ljus skärva på himlen. Heidi satt för sig själv, i utkanten av staden, där det vimlade av fåglar. Fåglarna var friare än hon, de lät sig drivas av vindarna och fångade dagen i flykten. Det fanns ingen strävan i dem, ingen livshunger. Och även om det var en chimär älskade Heidi den tanken: Hon skulle vilja bli mera som dem, hon ville flyga sin kos, sväva på varma vindar. Så skulle hon flaxa, så skulle hon virvla runt, så skulle hon bli ett med äventyret.

* * *

En föreställning lockade Heidi att ge sig av mot stadens centrala delar. Det berodde på innehållet. Musikalen var skriven och regisserad av en okänd man. Den handlade om en grupp fångar som satt av ett längre straff på ett välbevakat fängelse. När Heidi kom fram till föreställningen hade den redan börjat. Scenen utspelade sig i häktets matsal mitt bland alla interner.

"Och det var den första rymningen!" sade den första fången och de andra skrattade.

"Det är detta jag pratar om!", sade den andre. "Varje gång vi rymmer förlänger de vårt straff och det gör oss ännu farligare."

"Och vi kommer rymma igen!" sade den tredje.

En vakt gick fram till fångarna och pekade på de barrikaderade fönstren.

"Vill ni rymma?" Han skrattade hånfullt. "Jag skulle gärna ge er en chans! Jag skulle släppa ut er på fånggården, sedan skulle jag skjuta er en efter en när ni försökte

ta er över muren. Jag skulle ge er hopp: Skulle missa några gånger för att öka motivationen.”

”Den som skrattar först skrattar sist!” sade den andre. ”Det kommer att gå till på ett annat sätt.”

”Hur så?”

”Vi kommer att få hjälp utifrån.”

Vakten var full av skadeglädje och han log djävulskt.

”Att dö?”

”Att täppa till din stora trut.”

De tre fångarna ställde sig upp men blev kommenderade till sina sittplatser. Ingen lydde.

”Ni vet vad som händer. Era privilegier blir färre och straffen förlängs. Det är helt enkelt kört för er del.”

Plötsligt kunde rop höras, ljud av skott och explosioner.

”Det sker redan i denna stund.” sade den förste. ”Hör du inte de vilda ropen?”

Vakten gick fram till fönstret och kisade mot ljuset.

”Det är inga där.”

”Du tittar inte tillräckligt noga.”

En tung låt började att spelas, en svart låt om kraft, frigörelse och mörker. Det var rena motsatsen till Heidi’s musikal. Här handlade det inte om att fylla ett tomrum i staden, snarare om att bryta mot dess normer. De tre fångarna illustrerade olika vägar till frigörelse. Det fanns toner som bröt mot skalan. Konflikten trappades upp och musikalen tog oväntade vändningar. Något liknande hade aldrig visats förut.

Efter att musikalen var slut var Heidi en av de få som stod kvar och lyssnade. Ingen annan sade något och det kom inga applåder. Heidi applåderade. Hon föll för stämningen. För mörkret och temperamentet. När de falska tonerna kom var det som att de talade till henne och det var ganska omtumlande. Hon stannade upp och kände en röst tala i hennes hjärta: Är det detta jag sökt utan att jag förstått varför? Hon kunde inte värja sig utan gick raka vägen till omklädningsrummet där hon möttes av skådespelarna och den underlige dvärgen.

”Var är manuskribenten och regissören?”

”Min mästare vill fortfarande träffa dig.” sade dvärgen och gav henne ett nytt brev. ”Följ anvisningarna och ni kommer snart att ses.”

Heidi blev mycket förvånad och kunde knappast värja sig. Hon gick ut, öppnade brevet och läste. Hon såg att den mystiske mannen ville träffa henne i stadens finaste restaurang. Det skulle ske snabbt och utan krusiduller.

Heidi hade inte kunnat förbereda sig på detta. Det var överraskande och lite romantiskt. Hon gick runt i ett märkligt tillstånd där hon inte visste om hon var glad eller bara förvånad. Hon ställde sig på tå och sjönk tillbaka ner mot marken. Rörelserna blev stora och yviga, nästan som en dans. Människor stannade och såg på skådespelerskan. Nu *var* hon sin roll. Hon lade sig sedan på stadens torg och skådade upp mot himlen. Brevet vilade mot hennes bröst. Sedan beslöt hon sig för att ta kontakt med sin enda vän.

”Vill du ha ett råd?” sade Cynthia och blängde.

”Försöka duger.”

”Träffa denne man men skapa dig inga bilder. Det du söker finns enbart i din fantasi.”

”Jag är nyfiken.”

”Det är mystiken du söker. Självklart kommer du bli besviken.”

De stannade till vid en yngling som sålde färgglada ballonger. De var av samma sort som de ballonger som höll staden svävande i tomma intet, men i betydligt mindre skala.

”Ballonger?”

De köpte några var och sedan släppte de dem och de svävade upp och försvann med vinden.

”Det är sådan du är.” sade Cynthia ”allt det du gör är fullkomligt meningslöst.”

* * *

Kvällen kom och Heidi tog de sista stegen över landgången till det svävande skeppet. Skeppet var nytt men kändes gammalt. De hade renoverat det gamla luftskeppet och gjort om det till restaurang. Heidi blev visad till ett bord och märkligt nog fick hon också ett block och en penna. Restaurangchefen blinkande åt henne och sade att det var arrangerat på detta sätt. Hon satte sig ner och väntade.

Heidi öppnade blocket och kände nervositeten sprida sig i kroppen. Hon hade aldrig varit med om något liknande. Skulle hon rita något? Vad var egentligen syftet?

Hon bildade sig en uppfattning om manuskribenten och regissören. Hon gjorde precis det hon inte fick göra: Hon tänkte sig en man som till ytan var vuxen men som egentligen var mera lik ett barn. Det handlade om fantasi. Om spänning och knasiga idéer. Hon höll nästan på att skrika till när pennan började sväva i luften, den liksom bara hängde där ett tag. Heidi försökte vänja sig vid synen. Hon tittade sig om men ingen såg åt hennes håll. Det var bara den svävande pennan och inget annat hade någon betydelse.

Pennan skrev på pappret:

”Jag vill ta dig med på en resa.”

Den fortsatte:

”Det är en resa bara för dig och mig. Och vi ska till världen under molnen.”

Heidi trodde inte sina ögon. Hon såg ner på svärtan och hur pennan liksom lyfte från pappret och den hängde där stilla. Nu var det meningen att Heidi skulle skriva och hon darrade lite i handen.

”Till världen under molnen?”

Pennan vilade stilla i Heidi's hand. Hon kände sedan trycket, släppte pennan och lät den röra sig fritt.

”Det är dit vi ska. Jag gör det för oss.”

”För *oss*?”

Heidi uttalade det högt och några människor såg sig om mot Heidi's håll. När hon såg på restaurangchefen nickade han bara. Heidi blev utom om sig av spänning när hon förstod hur arrangerat allt var. Det var uttänkt i minsta detalj.

”Det är viktigt att du inte bildar dig några idéer om vem jag är. Detta är hemligt och något du aldrig kan förstå.”

Heidi skakade nu även i benen.

”Världen under molnen är fruktansvärd!”

”Lita på ditt hjärta Heidi. Vill du följa med eller stannar du kvar?”

Heidi greppade krampaktigt tag i pennan. Hon förstod inte att detta kunde vara sant.

”Du är en däre! Att göra detta och riskera sitt liv!”

”Det är helt upp till dig.”

Heidi föll uppgivet ner på stolen i besvikelse. Sedan rev hon ut sidan, reste sig upp och gick sin väg. Hon skakade. Sedan var det något som tvingade henne tillbaka. Hon satte sig ner igen. Pappret lade hon på bordet.

Pennan började sväva och den skrev:

”Avresan sker vid lufthamnen samma tid om en vecka. Vill du följa med finns det en ledig plats över. Adjö.”

Heidi tog upp pappret och gick sin väg. När hon gick över landgången kände hon hur svårt det var att förflytta benen. Det var som att all energi hade lämnat kroppen.

* * *

De följande dagarna sysselsatte sig Heidi med att fråga ut folk om den mystiske mannen. Det var ingen som visste något. Vad de dock kunde försäkra Heidi om var att världen under molnen var en förskräcklig plats. Att säga att det var därifrån människorna kommit var missvisande. Världen var nu en plats för kriminella och sjuklingar, ett ställe där brottsligheten florerade och det inte fanns någonsom helst ordning eller rättvisa.

Heidi pratade med en man på teatern som i sin ungdom hade besökt denna värld, som sett vidden av destruktiviteten och aldrig mer ville vända åter.

”Jag gjorde det i min blinda ungdom, som ett uttryck för min dumhet och rebelliska ådra.”

”Fanns det inget av värde att se?”

”Ingenting är svart och vitt, men jag ser helt annorlunda på det nu.”

”Du gjorde det för äventyret?”

”Nej, för att det var förbjudet!”

”Jag vill egentligen till världen bortom bergen.”

”Där har ingen någonsin varit.”

”Varför då?”

”För att världen slutar där bergstopparna tar vid.”

Heidi var mycket besviken och drabbades snart av en depression. Hon gick för sig själv, eller tillbringade tiden i sin lägenhet. De få föreställningar hon deltog i utfördes utan anmärkningar men det var som att magin var försvunnen. Allting gjordes utifrån minnet, och hon upprepade varje replik med precision.

Snart fann hon sig själv sittandes längst upp bland stadens sektioner med benen dinglande över kanten. Hon såg ner mot molnen som lyste av vitt och citrongult i eftermiddagens sken. Här fanns fästen för de stora ballonger som höll staden på plats ovanför molnen. Heidi höll pappret stadigt i handen. Allt som skrivits verkade totalt sinnesrubbat och hon förstod inte varför den hemlighetsfulle ville gå så fort fram. Hon hade inte pratat med någon om vad hon upplevt. De skulle tro att hon hade blivit tokig. Var det kärlek eller var det något annat? Hon försökte tänka över situationen men ju mer hon grubblade ju mer osäker blev hon. Hon höll på att gå in i en psykos. Hon tog pappret, knycklade ihop det och kastade det utför stupet ner bland molnmassan.

Pappret föll i dvärgens hand många sektioner längre ner. Han skulle just till att lossa ballongen och börja avresan mot världen under molnen. Allting hade utförts enligt mästartens planer och han log för sig själv. Han behövde inte ens titta på pappret.

Det var natt någon dag därefter och Heidi befann sig i sin lägenhet. Den unge beundraren gjorde vad han kunde för att tillfredsställa den unga kvinnan men misslyckades fatalt. Så Heidi tröck ner ynglingen mot sängen och tog kommandot. Detta var också en sida hon hade när hon mådde dåligt. Hon förstod inte hur hemskt det var. Efter sexet gick paret ut på balkongen och tog ett glas vin. En vind satte Heidi's hår i rörelse och det blixtrade till av illska i hennes ögon. Hon var inte hos sin beundrare utan hos någon annan. Hon var utom sig av längtan bort till en annan värld. Det var en mörk värld och när hon tog en klunk av vinet var det som ett avsked.

”Vad tänker du på?” undrade beundraren.

”Jag ska bort, jag ska till världen under molnen. Och jag ska bli en av dem, jag ska känna hur det känns att verkligen leva! Återvänder jag gör jag det om Gud vill, just nu måste jag synda.”

Världen nedanför molnen

Heidi betraktade ballongföraren, en attraktiv man i sjuttioårsåldern som skulle föra den unga kvinnan till hennes drömmars mål. Detta var en hjälte i Heidi's ögon, en man som förstod det själsliga behovet av spänning och förnyelse. De sänkte sig ner mot molnen, allting blev svart och snart kom de ut på undersidan. När ögonen vant sig gick det att urskilja detaljer. Eldar brann vid mörka sjöar och de såg ljusen från vissa hus i staden. Det var som att vrida tillbaka klockan tusentals varv. Här hade tiden stått stilla och människan levde ett primitivt liv i mörker och förnedring.

När de landat och Heidi betalat för ballongförarens tjänster sade hon att hon snart skulle vända åter.

”Det vet jag mycket väl.” sade han och räckte henne en pistol. ”Den kommer att behövas.”

Ballongföraren förstod Heidi's belägenhet. Han hade transporterat många människor över gränsen mellan världen ovanför och världen nedanför. Det var ofta människor som skådespelerskan. Människor som fötts i rikedom och överflöd men tröttnat på alltsammans. Det var inte det att de hatade pengar, det var bara det att spänningsmomentet saknades.

Heidi kramade pistolen och tog sina första steg. Omkring henne var allting öde, sånär som på några ballonger som steg mot skyn. Det var färre resenärer mellan de olika världarna än vad det varit förut. De ekonomiska förutsättningarna hade ändrats och klyftorna hade växt. Att något kunde växa i ett sådant mörker! Hon iakttog buskar och några sorgsna träd längs stigen.

Människorna hon mötte gick med trötta steg. Deras ansikten var vita och undernärda och de höjde knappast på ögonbrynen. Det var skönt, tänkte Heidi, att hon hade beslutat sig för att ta på sig utslitna kläder. Här tycktes faran lura överrallt. Hon funderade på om det var härifrån den mystiske mannen hade kommit? Hur kunde denna värld producera en sådan talang!

Hon funderade på sina upplevelser. Kunde det verkligen vara så att mannen var osynlig? Kanske, å andra sidan var det knappast en man. Vad ville han/hon/det? Det var som att han talade till det mest vansinniga i hennes själ. Den sida hon inte fått visa, utan som strypts av konformiteten i en värld som var livrädd för att bryta

mönster. Människor levde för sin trygghet för de visste vad som väntade i världen under molnen.

* * *

Hon närmade sig staden och i utkanten av denna fanns ett värdshus. Det rykte ur skorsstenen, mörk kvälmande rök. Det hela började kännas riktigt påträngande, dock var det ännu värre på insidan. Här satt de förtryckta och utstötta. Det var nästan som i scenen på den pjäs hon tidigare bevittnat. De var fångar i sin egen stad men dessa hade inga framtidsutsikter. Det var mestandels grova män i vuxen ålder, vissa hade stora ärr i ansiktet och mörka tatueringar. Hon upptäckte att det såldes sexuella tjänster. Heidi gjorde allt för att dölja sin skönhet. Hon hade varit den skönaste av alla kvinnor, nu ville hon inte mer veta av det.

Hon slog sig ner bredvid en av de prostituerade, vilken nästan omedelbart reagerade på hennes närvaro.

”Jag känner igen dig!”

”Hur så?”

”Jo, du spelar huvudrollen i den där musikalen. Den är underbar men jag har glömt bort vad den heter.”

”Vad handlar den om?”

”Det borde väl du veta.”

”Jag är inte från trakten.”

”Jaha. Men du är på pricken lik skådespelerskan, förutom dina kläder.”

En man trängde sig på.

”Se på henne! Kvinnan från musikalen!”

Heidi blev orolig och det var meningslöst att spela teater. Hon tog fram sin pistol och pekade den mot mannen.

”Gå tillbaka! Vilken musikal? Vad pratar ni om?”

”Lugna dig med revolvern. Det är bara det att vi känner igen dig.”

”Vad menar ni?”

”Så du är inte hon?”

”Verkligen inte.”

En klunga samlades runt Heidi och det blev en hel del uppståndelse.

”Musikalen är allt vi pratar om. Det enda vackra i vår mörka värld. Den spelas upp efter middagen i mitten av staden. Vi vet inte varifrån den kommit eller vem som står bakom.”

”Den har varit här i flera dagar.” sade en man.

”Vilken kvinna!” sade en annan.

”Jag är inte den ni tror att jag är.”

”Får vi bjuda dig på Whiskey?” undrade en skäggig gubbe och klappade henne på axeln.

”Tror inte det.” sade Heidi, ”och håll fingarna borta.”

”Var inte omöjlig.” sade mannen.

”Vi betalar för tjänsterna!” sade en annan och blinkade med ena ögat.

Heidi var snart ute. Det stank piss och skit i de mörka gränderna. I en av dessa såg hon en liten man. Han hade en flaska i handen och lutade sig mot väggen. Heidi tyckte lite synd om honom. När han fick syn på skådespelerskan vände han sig mot henne och sade ”Hallå!”. Hon skyndade sig snabbt därifrån.

* * *

Musikalen blev ett uppvaknande. Där stod kvinnan på scen och det var Heidi i egen hög person. Bara det att detta var en imitation, inte äkta. Någon hade snott idén till den tråkiga pjäsen och valt att spela upp den i mitten av den gudsförgätna staden. Det var en genialiskt drag: Här representerade statyn, blomman och fjärilen något som människorna saknade. Det handlade om verklig skönhet och trygghet. Om ett liv i lycka som alla saknade, där alla bidrog något till samhället och staden. Det enda publiken inte förstod var huvudrollsinnehavarens tvivel, hur kunde hon vara olycklig i den här vita klänningen, mitt i en park av skönhet och under?

Heidi var utom sig av förvåning men började misstänka vad som hade skett. Att spela upp pjäsen om fångarna hade varit brilliant i den förra kontexten, nu framstod hennes egen pjäs i ett annat ljus. Självklart var detta den mystiske mannens verk! Hon hade alltid den känslan, att det var så att denne alltid låg steget före. Ingenting i pjäsen var lämnat åt slumpen: De hade kopierat varje betoning, varje ton, varje rörelse. Det var ett verk av en mästaregissör, med de duktigaste av medarbetare.

Mycket riktigt mötte hon dvärgen med de lysande ögonen bakom scenen. Det var i högsta grad förberett. Hon fick ett nytt brev och läste det med andan i halsen. Det visade sig att den mystiske mannen inte längre ville träffa henne. Hon fick som hon ville. Hennes hjärta var oregerligt och han kände henne bättre än hon själv gjorde. Om hon var kaos var han ordning och detta förundrade henne. Hur kunde de dras till varandra? Fast, hur var det nu egentligen, drogs han till henne eller var kärleken enkelriktad? Kärlek... Hon smakade på det ordet. Hon hade aldrig älskat någon. Inte på riktigt. Nu var hon ensam igen.

* * *

Hon stod vid kanten av en sjö. Den blanka ytan fyllde henne med avsky. Hon tänkte på kvinnan som fick spela huvudrollen i den där pjäsen. Hela tilldragelsen gjorde henne extremt svartsjuk. Några bubblor vällde upp från botten, mitt ibland sjögräset. Det fanns också näckrosor där, de vita blommorna förvånade henne, att det fortfarande fanns skönhet i den undre världen. När världen är ful blir det vackra vackrare tänkte Heidi, men hon kunde inte se något gott i sin egen situation. Det var en tryckt stämning över alltsammans.

Plötsligt kände hon ett hugg i sidan och två män övermannade henne. De drog ner henne mot marken. En utav dem hade en kniv och han höll upp den framför hennes ansikte.

”Nu är det bara vi två.” sade den ene.

”Inte bara” sade den andre, ”Jag har alltid velat förstöra något vackert.”

Den förste mannen slet av Heidi's blus medan den andre tröck ner henne i leran. Heidi såg hur det brann eldar vid sidan av sjön, och hon föreställde sig att dessa två skötte dem.

”Du gissar rätt.” sade den ene, ”Vi tänker döda dig. Men först ska vi förstöra ditt yttre.”

Den förste ristade in sina initialer på Heidi's mage. Heidi såg honom i ögonen och spottade.

”Du vet inte vem du leker med.” sade mannen.

”Jag bryr mig inte i vilket.”

”Skrik!”

Heidi var tyst, hon inväntade den kommande döden. Hon förvånades över att hon inte blev förvånad. Hon hade på sätt och vis föreställt sig detta: Att ta sig ner i den undre världen var som att säga nej till livet. Hon hade inte orkat, hon hade inte kunnat leva med sig själv.

Hon kände kniven rista in den andre mannens initialer, sedan kände hon en mäktig kraft. En okänd energi kastade mannen åt sidorna, de rullade runt i leran och blev liggande.

”Det är jag.” hörde hon dvärgen säga.

Heidi tittade på dvärgen.

”Du har oanade krafter.”

”Jag talar genom dvärgen men är fortfarande en och samma.”

”Vem är du?”

Dvärgen var tyst. Han räckte henne en hand och snart var de båda uppe på sina fötter. Kvinnan från musikalen var där och de andra som spelat med i teatern.

”Hur kan jag någonsin tacka er?”

”Tacka dig själv”, sade dvärgen, ”det är du som tagit dig till denna punkt. Bara det att nu blir det värre.”

”Vad menar du?”

”Först ska du vila ut.”

”Jag längtar hem.”

”Det är det här jag pratar om.”

”Vad då?”

”Att våran kärleksaffär inte är över.”

Heidi blängde på dvärgen med trötta ögon.

* * *

Någon dag senare var Heidi ute för sig själv, hon var mitt i en kyrkogård och höll krampaktigt i pistolen, medveten om att farorna lurade överallt. Kyrkan stod kall och stilla i förmiddagens mörka sken. Det var som att det aldrig blev dag, utan just när man trodde att det skulle ljusna blev det mörkare igen. Detta syntes på de få träden, de hade knappt några löv och var knotiga, nästan som att de redan hade dött och de enda man såg var skeletten.

Heidi skönk ner vid en gravsten och begrundade mysteriet. Hon visste inte vad hon gjorde på platsen men detta var något hon älskade: Ingen dag var den andra lik. Hon förlorade sig i äventyret men äventyret var nu blodigt allvar. Hon hade passerat den gränsen.

En gravsten rörde på sig. Den rörde på sig och ramlade omkull. Heidi såg smått upphetsat på detta mysterium. Jord välldes upp från gravens inre. Hon visste vad det handlade om. Men var den mystiske mannen ond eller god? Man fick inte skända gravar. Man fick inte ens tänka tanken. Ändå kunde hon inte låta bli att tänka att det hade ett högre syfte.

Hon satt stilla och kistan blottade sig nere i gropen. Kistlocket öppnades. Den döde var alldeles blek men han hade ännu inte börjat ruttna.

”Bry dig inte om den skändade graven, jag är inte den du tror att jag är och jag har den dödes tillåtelse.”

”Är det denna du varit hela tiden? Ett spöke som vaknat till liv och gått vidare?”

”Inte alls.”, sade mannen, ”Det här gör jag bara för din skull.”

”För att jag älskar de döda?”

”För spänningen.”

Heidi var tyst. Tusen droppar blod brusade i hennes ådror.

”Är allt är uttänkt?”

”I minsta detalj.”

Mannen reste sig, deras händer möttes och det fanns antydning till en smekning.

”Vi måste ta det försiktigt.”

”Varför älskar du mig?”

De gick runt graven och vidare in i kyrkan. Det ekade när skorna mötte golvet. Här inne rymdes minnen från tusentals besökare. Den döde tryckte Heidi's hand.

”Vi kan ännu inte älska på riktigt.”

”Varför inte?”

”För det måste ske inför folk. Sent en kväll uppe på scen. Jag vill att du är med i en pjäs jag skrivit.”

Heidi var chockerad och hon dolde inte sin förvåning.

”Du är galen.”

”Bara det att du är värre! Det är sådan du är och därför kan det inte ske på annat sätt.”

Heidi skakade på huvudet och suckade.

”Varför gör du så här mot mig?”

”Det vet du.”

De satt stilla och Heidi var utom sig av otillfredsställelse. Hon som hade trott att det kunde bli något! Hon som trodde att de varit nära! Nu verkade det alltför absurt, alltför mycket, alltför ont!

”Jag vet vad du tänker.”

”Varför kan vi inte vara sams?”

”För att du älskar trygghet.”

Heidi reste sig upp. Nu hade illskans låga tänts.

”Du gör det bara svårt för mig! Jag hatar!”

”Det gör du inte.”

Heidi gick ut, hon började springa och skulle inte återvända mera. Hon sprang och sprang ända tills benen inte bar henne. Hon tänkte att hon blivit tokig. Det var alltid så det var, alltid på detta sätt med de förryckta. Nu skulle hon göra något vettigt! Hon återvände till platsen varifrån hon ursprungligen kommit. Nu skulle de få se på teater. *Vettig teater* och inte detta sorgsna skådespel! Hon möttes av ballongföraren, de kramades och sedan lättade de ankar. Heidi sken av glädje när hon mötte solen och ljuset.

Kärleksförklaringen

Saker och ting hade återgått till det normala. Livet kretsade kring sociala aktiviteter och teater. Heidi var ute med Cynthia och det småpratades och svallrades.

Teaterproducenten hade visst hittat en ny älskarinna och man byggde nya fästen för ballonger i stadens övre delar. Den gamla konstruktionen maktade inte med expansionen, det handlade om alla nya barn som föddes och deras bostäder. Sedan visste de att det ibland kom nya immigranter, människor från världen under molnen som visat prov på förändring, att de var villiga att ändra livsstil och kunde göra nytta. Cynthia frågade Heidi en hel del frågor om världen under molnen. Hur såg det ut? Varför hade hon fallit för en sådan knasig idé?

”Du känner inte till alla detaljer.” sade Heidi och dolde det egentliga syftet. ”Jag vill inte prata om det.”

”Men jag är din enda vän!”

”Det är det att du inte skulle förstå.”

Cynthia, som också hade hemligheter, var tyst.

”Jag har funderat på detta med ordning och kaos.” sade Heidi.

”Och?”

”Jo, mitt liv är ordnat men mitt inre är totalt mörker.”

”Det känner jag till.”

”Men du förstår inte vidden av det!”

De gick runt vid marknadsplatsen där det fördes en hel del liv. Folk gjorde affärer, tvister uppstod och det var till stora delar en enda röra.

”Det är ungefär som marknadsplatsen. Jag för hela tiden en dialog med mig själv.”

”Kommer du fram till något?”

”Ibland. Men det är som att det inte finns någon ände på det. Ena dagen vill jag en sak, andra dagen något annat.”

”Och du gör impulsköp?”

Heidi skrattade men fann snart allvaret. De stannade vid en glassförsäljare och köpte ett par strutar. Cynthia slickade på vaniljen som smälte i solskenet.

”Hur går det med kärleken?”

”Det är detta det handlar om”, sade Heidi som avslöjade lite mer. ”Mitt liv är en enda röra.”

”Jag förstod nästan det”, sade Cynthia. ”Jag har egna problem.”

”Vilka då?”

”Jo, jag söker kärleken men det slutar alltid på samma sätt.”

”Du har pratat en del om det där.”

”Det funkar inte när folk är alltför olika.”

”Som ordning och kaos?”

”Eller som rastlöshet och hemmasjuka.”

De svalde det sista av glassen och satte sig ner vid ett bord. Heidi såg på sin vän.

”Jag vill till världen bortom bergen!”

”Där finns ingenting.”

”Jag vill ändå dit.”

”Det är det som är så konstigt med dig. Ena stunden verkar du fullt normal, andra stunden gör du något vansinnigt.”

Heidi tvekade.

”Det är detta jag pratar om...” sade Heidi försiktigt. ”Jag har funnit en man, en omöjlig man, för han säger det jag vill höra.”

”Ena dagen en sak och andra dagen en annan?”

”Just precis. Han säger det jag vill höra och därför kan det aldrig fungera. Min själ är ett bottenlöst hål av mörker.”

”Vill du ha ett råd?”

”Egentligen inte.”

”Lev ut dina drömmar! Då kommer du en dag att inse att du gör bäst i att spela teater.”

”Om du bara visste!”

”Tids nog får jag reda på allting.”

Heidi nickade och såg ner på plattformen och molnen.

* * *

Heidi kom försent till repetitionen. Regissören, som hade börjat oroa sig för henne, undrade hur det var fatt.

”Det är något jag måste hålla för mig själv.”

”Lid då i ensamhet men gör det för din egen skull, låt det inte gå ut över musikalen.”

Heidi lyssnade men bara med halvt öra. Teater var hennes profession och från början hade hon varit passionerad. Nu undrade hon om det var teatern det var fel på eller om det var hennes drömmar.

”Mera inlevelse, mera känsla!”

Det var inte bara replikerna hon missade, hon tog inte de rätta stegen. Betoningen sviktade och sången fastnade i strupen. Hon drömde om den mystiske mannen, mannen som kanske inte var någon man utan något helt annat. Hon funderade på om hennes misstag också var planlagda och en del av skedet.

”Jag kan inte, jag kan inte!”

Heidi kunde inget göra. Hon ville behålla sitt jobb, det gav henne trygghet. Det var så med livet och hela världen. Hon ville bejaka sina drömmar men inte missta kontakten med staden. Varje steg, varje andetag, gjorde henne illa. Ingenting blev som det var tänkt.

Hon blev arg och ansträngde sig till hundra procent.

”Trala-la-la-la!” Ett steg i rätt riktning, två bakåt och ett andetag. Heidi dansade, hon dansade verkligen, hon dansade och dolde sin illska.

Heidi befann sig i sitt rätta element, för en stund var det som det varit ända från början. Hon hade valt att bli skådespelerska för världen räckte inte till. Det enda problemet var att teatern med tiden blivit ett och samma.

Ett felsteg och några ögonblicks distraktion. Heidi föll och blev liggande på scenen. Hon såg inte dvärgen som satt på sista raden. Även detta var en del av skedet, tänkte han, det var på detta sätt det skulle gå till, för Heidi befann sig mellan två världar. I den ena världen var hon ett med den mystiske mannen, i den andra var hon en medelmåtta, ett medelvärde av allting.

Heidi bad om att få fortsätta, regissören tvekade:

”Det är bäst att vi tar rast.”

Heidi satte sig upp, i lutande ställning med händerna bakom ryggen.

”Du är uppslukad av dig själv!” utbrast han.

”Jag försöker åtminstone.”

”Vad har hänt?”

Heidi var tyst. Hon satt sorgsen och stilla.

”Är du olyckligt kär?”

”Det vill jag inte prata om.”

”Jag förstår hur det ligger till.”

Regissören gick fram till Heidi och erbjöd henne en hand. Hon fattade tag i honom och reste sig upp. Han, som var förtjust i Heidi men dolde det, såg försiktigt in i skådespelerskans ögon och lät saken bero.

”En gång när jag var ung...” sade han och tvekade, ”förälskade jag mig i en människa från den undre världen. Det var förut när klyftorna mellan världarna inte var lika stora.”

”Vad hände?”

”Jag föll för henne. Jag gav henne allt men i slutändan förrådde hon mig.”

”Så tråkigt.”

”Men nu i efterhand kan jag förstå det. Hon var ute efter mina pengar.”

”Lyckades hon?”

”Inte alls. Hon hamnade i finkan. Och numera är hon på ett mentalsjukhus.”

”Varför då?”

”För hon var förryckt. De är bara de förryckta som vistas på gränsen mellan två världar.”

”Så tragiskt.”

”Men det var lika bra att det skedde. Det skulle aldrig ha fungerat.”

Heidi stod upprätt och bet sig i läppen. Hon tänkte på den mystiske mannen. Var detta förstadiet till en psykos? Hon hoppades att allting skulle lösa sig. Hon önskade att den mystiske mannen skulle försvinna ur hennes liv. Men när hon såg regissörens leende såg hon sig närmast som förryckt. Så långt skulle hon aldrig kunna gå. Hon suckade och sedan fortsatte de med repetitionen.

* * *

På vägen hem upptäckte Heidi en annons som var uppsatt på en planch i mitten av staden. Det var fråga om en man som sökte en skådespelerska för huvudrollen i en pjäs med erotiska övertoner. Den skulle utspela sig den speciella kväll när de årliga festligheterna ägde rum. Heidi förstod direkt vad saken gällde. Det var den mystiske

mannen igen, allt som hände tycktes kretsa kring honom. Heidi visste inte vad hon skulle göra, skulle hon riva ner planschen och kontakta dvärgen eller skulle hon låta saken bero?

Hon avvaktade.

Heidi reagerade på en slags tumult i närheten.

Någon hade rymt från ett fängelse och en sprängladdning hade detonerat vid en lyxbutik i mitten av staden. Tre var döda.

Heidi ställde sig i närheten av folksamlingen. Folk var uppenbarligen väldigt upprörda. Vissa grät och skådespelerskan tänkte tillbaka på den där pjäsen. Den hade också involverat brottslingar och sprängladdningar men det hela hade inte yttrat sig på samma sätt.

Rubrikerna dagen efter var inte snälla. Det visade sig att det var frågan om en immigrant från den undre världen, som suttit av ett straff men fått hjälp av två kompanjoner. Nu hade säkerhetspolisen följt mannen på flykten och till sist hade brottslingarna rusat mot lyxbutiken och sprängt sig själva i luften.

Allt detta oroade Heidi. Hade idén till dådet väckts av den där pjäsen? Hennes oro förvärrades kring den mystiske mannen. Hade han i själva verket något med detta att göra? Oroar man de döda och skapar erotiska pjäser inför en oförstående publik kan man mycket väl vara ond, mycket ond. Men sanningen var att hon inte visste hur saker hängde ihop. Och det var detta som var det värsta: Hon lockades, samtidigt som hon skrämdes av mysteriet.

* * *

Heidi satt som hon brukade i utkanten av staden. Det var nu kväll och solen var en röd skärva i bakgrunden. En fågel, en som till formen liknade en kråka men vars färger doldes av mörkret, satte sig tillrätta en bit ifrån henne. Molnen var orange, närmast röda av den fallande solskärvan. Kvällen kom till liv med en stilla prakt och Heidi försjönk i ett meditativt drömmeri, där tankar och känslor grumlades. Ifrån djupet av hjärtat var det som om en rädsla växte sig starkare. Hon tänkte på pjäsen och den mystiske mannen. Fågeln talade och Heidi förstod vem det var.

”Du vet inte vad du missunnar dig själv.” sade fågeln. ”Du måste fatta mod, du måste gå nedför ruinens brant!”

”Jag vill inte dö!” sade Heidi upprört. ”Jag vill till världen bortom bergen.”

”Du vet själv att detta inte är tillräckligt. Jag säger detta i förtroende: Det är bara sådan du är.”

Heidi skakade på huvudet och blängde på fågeln. Hon såg bara silhuetten, den var alldeles svart men stolt och reslig.

”Tro inte på det folk säger om världen under molnen. Tro inte heller på dina mörka tankar om min pjäs. Du vet vem jag är.”

”Det var ju det jag inte kunde veta.”

”Gör dig inte lustig. Du vet att jag inte är ond.”

”Att du ska göra saker så svåra för mig!”

”Det är bara så att jag älskar dig och jag vet att du vill ha det på det här sättet.”

”Är jag förryckt?”

”Du är mer än så. Du vet att allt det här är verkligt, du vet att jag inte spelar teater, det är bara det att ditt hjärta är ovanligt.”

”Ibland önskar jag att jag vore normal.”

”Det är bara en del av dig. Det som sker nu är din innerliga önskan.”

De satt tysta och begrundade solnedgången. Det hade blivit mörkare och de kunde höra avlägsna ljud från staden. Ett luftskepp svävade på en bakgrund som blivit klädd med stjärnor. Världen var ett under som bara fanns men inte gick att begripa.

Heidi uttalade de första orden i sin pjäs:

”Vad är hemligheten med livet och varför står du här, alldeles stilla, helt utan vilja och ambitioner?”

”Det är bara i sådana här stunder vi står stilla.” sade fågeln. ”När vi är nöjda med livet som det är och vi är ett med mysteriet.”

”Jag önskar vi kunde förbli så i evighet.”

”Det är bara nu du önskar det, snart kommer det här vara över och du kommer att ta dig i kragen. Du kommer att utföra din uppgift.”

”Det är inte sådan jag är!” sade Heidi upprört. ”Jag vill vara vanlig, jag vill passa in i staden.”

”Bara i rätt sammanhang.” sade fågeln lugnt. ”Du vet att jag känner dig bättre än du själv.”

Kvällen blev till natt och de blev sittandes under stjärnorna. Nu hade till och med de avlägsna ljuden avtagit och staden hängde stilla i intet, som om den dragit efter luft och sedan tappat andan.

”Det kommer att bli vi två.” sade fågeln säkert.

”Allting är konstigt.” sade Heidi.

”Du gör det svårare än vad det är: Allting handlar bara om pjäsen. Det handlar om att göra det man måste. Du ska göra något du inte har gjort förut och varje gång du tar tag i saker blir det värre. Det måste ske för att det är ditt hjärtas önskan.”

”Och varför har du kommit till mig?”

”Det behöver du inte fråga.”

”Men säg det ändå.”

Fågeln var tyst och Heidi drog efter andan. Hon visste att det utsägliga vilade i luften. Att det hängde där som den flygande staden. Varför det var de två skulle för alltid bli ett mysterium.

”Jag kan det inte!”

”Älska inför publik?”

”Det vet du.”

Heidi blundade. Stunden av lättnad hade förbytts i allvar. Varför var hon sådan? Varför skulle hon alltid överträffa sig själv?

”Om det gör det lite lättare för dig kan jag berätta att du har min sympati.”

”Är jag patetisk?”

”Du är den du är. Jag har hela tiden vetat att det inte blir bättre.”

Heidi satt där ett tag, fågeln lämnade henne och efter ett tag hela flocken. Hon försjönk i sig själv och sedan skulle hon somna. Hon drömde om fågeln och världen. Om flyktigheten i dess vingslag. Om att vara som den mystiske mannen. Om att göra precis det som krävdes, minutöst planerat, i varje stund. Själv skulle hon på dagarna inte tänka sådana tankar. Hon var känsla, inte tanke, och hon drogs till sin egen motsats.

Morgonen efter var det första Heidi gjorde att gå till platsen där hon fann den där planchen. Hon rev ner den i ren svartsjuka. Hon förmådde inte älska inför publik och ingen annan skulle få göra det heller.

Upproret

De lossade trossarna och var sedan på väg. Luftskeppet manuvrerades av en kvinna. Heidi kisade mot solen. Världen bortom bergen var hennes mål och hon vägrade att lyssna på andra. Tänk om alla andra hade fel? Tänk om paradiset väntade där på andra sidan och att hon hela livet levat i en cell? Åtminstone kändes det så och det var en oerhörd lättnad att de var på väg. Hon hade en stark vilja och förstod inte varför hon inte gjort detta förut.

Heidi lutade sig ut över relingen och såg ner mot världen under molnen. Ett litet håll kunde upptäckas i molntäcket. Det var nytt. Aldrig hade väl solen trängt genom molnen, det måste ha varit en mindre sensation! I höjd med ballongen kunde drakar upptäckas, sådana där artificiella drakar som rörde sig i vinden. Ju längre bort från staden de kom, desto mindre ockuperad blev luften. Luftskeppet rörde sig tålmodigt framåt, med hjälp av ett kraftigt aggregat.

Det var ingen mening att spilla ord. Heidi hade pratat färdigt. Ingen förstod henne, möjligtvis med undantag av den mystiske mannen, men han var galen och så långt som honom kunde hon ännu inte gå. Hon stängde ute alla tankar och fokuserade, hon skulle prova att ta sig över bergsmassiven, bara så hon fick se vad som dolde sig på andra sidan.

Ett tusen femhundra meter ovanför marken och Heidi tittade sig inte bakåt. Bergstopparna tornade upp sig framför dem. De var tvungna att stiga en bit, de tog det lugnt för ryktet sade att världen kunde ta slut när som helst. De smög framåt, Heidi bet på naglarna och nu var det ingen återvändo.

Bang! Plötsligt var det totalt stopp. Heidi tittade ut och luftskeppet hängde stilla i luften. Framför dem var en osynlig vägg, en vägg som ryktesvis sträckte sig i en cirkel runt världen och ringade in städerna ovanför och under molnen. Så det var sant! Heidi sjönk missbelåtet ihop och luftskeppets förare såg hennes belägenhet. Det var synd om den unga kvinnan. Föraren beslutade sig för att berätta hur saker och ting låg till.

Det fanns en gång ett kolossalt medvetande, en ofantlig kraft som hade förmågan att röra vid hjärtan och flytta berg. Det hade tröttnat på sin allmakt, sitt allvetande och sin obegränsade tillvaro. Det sökte efter något annat, en värld där kraften var begränsad, där det fanns oordning, mörker och mystik. Så det skapade världen under

molnen. Det skapade det som sin egen motsats och i världen uppstod människan. Människan var inte skiljd från ursprunget, utan en del av dess egen natur.

Nu inträffade något förunderligt: Människan fick snart nog av mörkret och började längta till ljuset, till den ursprungliga ordningen varifrån allt kommit. Det var så snillerikt att det alltid fanns en utväg. Människan skapade ballonger och stora luftskepp och snart steg den nya staden upp i skyn, men de som fortfarande älskade mörkret blev kvar i den gamla staden.

”Världen” sade kvinnan, ”är precis som vi vill ha den. Den är perfektion och den dag när vi vill att den förändras så förändras den.”

”Men lidandet då?” sade Heidi uppgivet, ”det finns många som lider i världen.”

”Det är genom lidandet vi inser att vi vill förändras.” fortsatte kvinnan, ”lidandet är inget ont.”

”Men det är fruktansvärt!”

”Det är din syn på saken.” sade kvinnan, ”men det är enda sättet varpå något förändras.”

”Vad ska jag göra då?”

”Gör det du måste göra för att förändras. Eller förändra världen. Ditt lidande är fruktansvärt av någon anledning jag inte kan förstå.”

Heidi var åtminstone glad över att kvinnan inte ignorerade henne. Hon visste inte om det som sagts var rätt eller fel men hon önskade att det fanns en större mening. Det kändes rätt att ansträngning lönade sig och att lidandet inte varade för evigt. På vägen hem var skådespelerskan ockuperad av tankar. Skulle hon lyssna på sitt hjärta och göra som den mystiske mannen hade sagt? Det verkade vansinnigt men det var som att varje upplevelse förde dem samman. Kanske hade hon redan träffat det kolossala medvetandet, den kraft varifrån allting uppstått? Ingenting verkade längre för otroligt för att vara sant. Var det hennes hjärta som gjort allt detta möjligt? Hon satt länge och funderade, ända tills luftskeppet ljudlöst gled in i staden, trossarna lösgjordes och det var kväll.

* * *

Det blev allt svårare för Heidi att gå till jobbet. Teatern kändes meningslös, en dålig ersättning för en värld som doldes i myter och mystik. Vad återstod för henne nu?

Hon kunde varken gå framåt eller bakåt. Hon gick och lade sig, hoppades att morgondagen skulle föra något gott med sig. Det fanns ett glädjeämne: Hon hade införskaffat ett nytt täcke. Det var svart med märkliga mönster, ringar i ringar och olika knutar i ett sinnrikt arrangemang. Hon lät täcket omsluta hennes kropp, lade huvudet på kudden och stirrade upp i taket.

Heidi blev inte chockerad när täcket började att röra sig av egen kraft. Det började sväva och en form kunde skönjas. Formen av en man, ett andeväsen eller ett spöke. Det var inte det att hon såg några fysiska konturer, det var täcket som bildade formen och hennes hjärna sökte efter en förklaring. Vid denna stund hade hon bestämt sig för att allt var möjligt och hon låg där, lite road och hade ingen aning om vad som skulle ske härnäst. Täcket var viktlost och alldeles stilla. Heidi såg på täcket och det var som att se in i tomma intet. Ett hål i täcket markerade ansiktet på den mystiske mannen.

”Vad vill du?” viskade Heidi men hon fick inget svar. Gestalten satt bara där och Heidi kände på täcket. Det var förhårdnader i det, precis som om det var någon innanför. Trots detta kunde inte några fysiska konturer upptäckas. Heidi strök händerna över den mystiske mannen. Han reagerade på hennes beröring men det var alldeles tyst. Det enda som kunde höras var ljudet av skådespelerskans andetag.

Täcket sjönk ihop och snart låg hon där, alldeles övergiven. Det gick inte att föra en vettig dialog med mannen, åtminstone sa han alltid något som gjorde henne upprörd. Hon var glad över att han hade varit tyst den här gången. Heidi drog täcket till sig, hon ville ha mer av detta och mindre av det andra, men innerst inne visste hon att det inte var sant. Hon stod inte ut med vanliga män för hon var kaos. Ett kaos som sökte en högre ordning.

Heidi gick ut i köket och hällde upp lite vin och när hon kom tillbaka såg hon att dörren till balkongen stod på vid gavel. Hon gick ut, vindarna smekte henne och hon såg en bukett med röda rosor. Under buketten låg ett kuvär och hon öppnade det.

”Du vet vem.” läste hon med intresse. ”Är du redo?”

Det fanns en tid och en plats. Heidi stoppade in pappret i kuväret och luktade på rosorna. Bostadslängorna i grannskapet stod stilla och med undantag av ett öppet fönster var allting som det brukade. Heidi kände det nu väldigt påtagligt. Hon behövde något annat, hon behövde förnyelse. Det räckte inte med att älska utan det var tvunget att ske på rätt sätt.

En man iakttog henne på avstånd men hon såg honom inte. Det var något med hans hållning, hans korta gestalt, en slags värdighet. Dvärgen stod bara där, ända tills Heidi gick in och kröp ner i sin sköna säng. Sedan drömde hon mardrömmar om en värld som väntade, där allting existerade i en högre harmoni. Det var bara det att hon inte var redo än, inte redo att älska inför publik. Hon vaknade, slog upp ögonen och låg länge i sängen och väntade. Morgonen kom. Utmattad hörde hon larmet och ljuden och solstrålarna borrar sig in i hennes ögon. Hon lät dem tränga in. Skådespelerskan straffade sig själv för att hon inte kunde ta steget, det djärva steget in i det okända. Hon låg länge där, en spillra av sin forna jag. Kraftlös somnade hon sedan i solens sken.

* * *

Heidi var i stadens centrum och försökte få tiden att gå. Tanken på att förevigt vandra i staden, där det fortsatte på samma sätt, höll på att göra henne galen. Det var sådan hon hade blivit. Hon såg in i ett skyltfönster, de höga priserna förvånade inte och tankar på självmord tycktes inte alltför avlägsna.

En folkmassa hade samlats och det var mycket liv och rörelse. Tydligt hade något hänt. Det handlade om den förrymda fången och det tragiska som hände därefter. Borgmästaren hade beslutat att stoppa all immigration men vissa var emot det.

Det var märkligt, tänkte Heidi, att det fanns folk som hade en annan uppfattning. Världen ovanför molnen hade blivit alltmera ordnad, alltmera fördomsfull. Man släppte inte in livet, utan lät staden diktera villkoren. Men kanske fanns det hopp trots allt? Kanske kunde också en pjäs förändra någonting. Det handlade bara om rätt verk vid rätt tid och rätt plats.

Heidi ställde sig på kanten till en plattform och såg ner i molnen. Hon blev rädd. Skulle historien sluta så här, skulle hennes liv ta slut efter seglatsen ner i en molnsky? Skulle det bli rubriker? ”Skådespelerskan som blev galen.” Det skulle bli rubriker men sedan skulle allt lugna ner sig och allt skulle vara som förut. Det behövdes något stort, något övergripande, något som påverkade människan i hennes vardag.

Hon satte sig ner, tog upp kuväret och läste det.

”Du vet vem. Är du redo?”

Hon tänkte nästan knyckla ihop pappret men sedan reste hon sig upp. Hon stod alldeles vid kanten. Nu flydde hon inte längre. Hon skulle dö idag eller så skulle hon ta sig samman. Döden var enkel, livet var svårigheten. Skulle hon möta livet idag, eller skulle hon låta det vara? Hon tänkte tanken och tänkte hon tanken var handling inte långt borta. Det var detta hon var mest rädd för.

Hon ryggade tillbaka.

Hon gick fram till kanten igen. Skulle hon göra det? Att få ett enkelt slut på något som ändå skulle urarta till vansinne. Man klädde inte av sig naken på scen och älskade. Så långt fick ingen gå. Det var något för de sinnessvaga och förryckta. Vad var hon mest rädd för? Det var människors inskränkthet, deras upp och ner vända syn, deras tankar. Hon ville vara omtyckt och respekterad. Hon ville att folk skulle tro det bästa.

Hon visste att om hon lämnade kanten skulle hon gå raka vägen till dvärgen och sedan skulle hon spela med i den där pjäsen. Föll hon skulle hon kanske inte vakna mer. Hon skådade djupt ner i molnmassan och det var ett kompakt mörker. Hon sökte ett under, hjälp nerifrån eller från ovan. Om allt handlade om att förändras, varför var det då så svårt?

Mitt upp i allt var det något som gick upp för henne. Hon hade gått vägen och steg för steg vant sig vid det nya. Det som ena stunden verkade totalt absurt skulle hon i andra stunden acceptera. Nu var det inte tvivel om att den mystiska mannen existerade. Hon hade varit som mest levande i de stunder när hon glömt sig själv och bara kapitulerat. Var det tanken på det nya som var problemet? Var det detta och inte saken i sig?

Hon hade svårt att se sig själv på den där scenen. Men om hon såg tillbaka på det som hade varit? Det blev aldrig någonsin svårare än vad hon kunde hantera. Och skulle sanningen fram hade livet blivit bättre efter att den mystiske mannen kommit in i hennes liv. Hon tänkte på föraren av luftskeppet. Även hon hade en annorlunda syn på livet. Saker förändrades när viljan förändrades och hon levde i den bästa av världar. Kanske var det så.

Då kände hon det absurda i hela situationen. Det handlade bara om en sak. Att göra en grej. Att bli förödmjukad. Att ta tag i situationen. Heidi tänkte tanken och hon vände sig vid den. Hon såg sig själv på den där scenen. Sedan såg hon sig själv på mentalsjukhus. Detta var allvaret. Heidi tog ett steg bakåt, sedan vände hon sig om.

Snart gick hon med bestämda steg mot hemmet. Hon inväntade dagen och stunden. Men först skulle hon prata med dvärgen.

* * *

Han bodde i en vanlig bostadslänga. Här fanns det hus med runda och ovala fönster. Vissa av konstruktionerna var asymmetriska och fantasin hade fått fullt spelrum. Det mest iögonfallande var de grälla färgerna, ungefär som att man hade kommit till ett tivoli. Hon ringde på dörren, det tog ett tag och sedan var det en liten flicka som öppnade.

”Du söker herrn?”

”Alldeles riktigt.”

”Han ber.”

Heidi blev visad in och de satte sig ner i vardagsrummet. Insidan var ännu märkligare än utsidan. Det var modellerna som fångade Heidi's uppmärksamhet. Dvärgen var en riktig samlare. Mellan böneutropen där Heidi kunde urskilja ”Min Mästare!” iakttog hon små luftskepp, vanliga luftballonger och svävande bostäder. De hängde i luften, alldeles som på riktigt och Heidi tyckte det liknade staden i miniatyr.

”Visst är de fina?” sade flickan.

”Ja visst... Och vem är du?”

”Hemhjälpen.”

”Du tar hand om herrn?”

”Bara huset.”

Dvärgen kom in i rummet och han satte sig ner. Han viftade med handen och flickan gick sin väg.

”Nå, hur är det fatt?” sade dvärgen.

”Jag har bestämt mig.”

”Det är ingen vanlig pjäs.”

”Vad ska jag göra?”

”Inget särskilt.” sade dvärgen. ”Du ska improvisera på scen.”

Heidi tittade på dvärgen och upptäckte att han var klädd i en ovanlig dräkt. Den var sydd i ett stycke, från axlarna ända ner till fötterna.

”Du är religiös?”

”Jag talar med min mästare.”

”Den mystiske mannen?”

”Det är inte som du tror.”

”Jag vill förstå mysteriet.”

”Inte alls.” sade dvärgen. ”Jag har känt honom längre än du.”

De satt tysta i rummet och Heidi kunde inte låta bli att fascineras över dvärgens hem. Flickan kom in i rummet med två koppar te. Heidi tog en kopp och förde den till munnen. Det luktade kanel och lite peppar.

”Jag visste att du skulle komma.” sade dvärgen.

”Inte jag.”

”Vi känner dig bättre än vad du gör.”

”Är det kärlek?”

Dvärgen log.

”Låt oss säga...” sade han ”att du är en god vän och en speciell person.”

De drack upp teet och sedan blev Heidi visad runt i huset. Det svävade föremål lite överallt. I ett rum fanns det en modell över världen under molnen. Den var komplett med sjön, värdshuset och kyrkan. Heidi tyckte det var läskigt. Att detta var världen! Den var så liten, så märklig, så överklig.

”Du spelar huvudrollen i det här dramat.” sade dvärgen.

”Vad menar du?”

”Världen är skapad för dig.”

”Det har jag aldrig hört förut.”

”Det har alltid handlat om dig. Om dig och den här pjäsen.”

”Men jag bara *spelar* rollen.” sade Heidi, ”Förstår du vad jag menar?”

”Rollen är mera lik dig själv än vad du tror.”

”Jag är inte religiös.”

”Det har du aldrig varit. Men du missförstår religion.”

Heidi satte sig ner på golvet, mitt ibland husen i den undre världen. Det var mörkt i rummet och det lös i fönstren.

”Vill du säga mig något?”

”Bara att det inte är som du tror.”

”Ber du?”

”Jag för samtal.”

”Jag pratar också med den mystiske mannen.”

”Det är detta som är religion!” sade dvärgen. ”Mer behöver du inte lära dig.”

Heidi doppade ena fingret i den lilla sjön.

”Alldeles ljummet.” Hon smakade på vattnet och det var rent.

”Världen under molnen är inte som du tror.”

”Jag börjar fatta.”

”Världen under molnen är vad vi har varit. Världen över molnen är vad vi är nu.

Sedan...” Han tvekade. ”Sedan kommer nya saker att komma till.”

”Den nya ordningen i staden?”

”Det vet vi inget om.”

”Jag vill veta!”

”Det bästa är att låta det vara. Det är mycket mer spännande så.”

De gick ut i köket, Heidi fick en kaka sedan blev hon visad ut.

”Det är bara pjäsen det handlar om.” sade dvärgen. ”Det är det enda vi har väntat på.”

* * *

Kvällen kom och människorna var samlade i mitten av staden. Himlen var blå, runt torget brann små eldar och folk grillade grönsaker. Detta var den speciella dagen, dagen då staden lättat ankare och svävat upp i skyn.

Heidi satt på scenen men ridåerna hade ännu inte gått upp. Det var hennes kväll men det var inte roligt. Hon hade inte fått förbereda sig. Det skulle ske för att det inte fanns något annat sätt.

Ridån gick upp och hon stod ensam på scenen. Hon var klädd i en slags tunika och på hennes vänstra fot var en röd strumpa, på den högra en blå. Huvudet var klätt med en grön hatt. Detta var kläder hon funnit i garderoben på väg ut. Heidi förstod att det inte var det minsta sextigt.

Allting handlade om den första repliken.

”Vad är hemligheten med livet och varför står jag här, alldeles stilla, helt utan vilja och ambitioner?”

De tre fångarna tog plats på scenen.

”Du står där du står för att du är frigjord. Du kommer inte längre än så här och detta är din kärleksnatt.”

Statyn och blomman hissades upp ur golvet, fjärilen flög in på scen. Heidi stod i centrum och de andra bildade rader på var sin sida.

”Vi hyllar vår mästares älskade,” sade blomman ”för hon är den mystiske mannens andra sida.”

Musiken började att spela. Det började högstämt med trumpet och stråkar, sedan inflikades bas och ostämnda gitarrer.

”Det finns ingen som du!”, sjöng brottslingarna på Heidi’s högra sida.

”Ingen i hela världen!” sjöng statyn, blomman och fjärilen.

”Men jag gör ingenting!” skrek Heidi smått berusat.

De samlade bildade ring och i mitten lyftes Heidi upp på starka armar. Hon satte sig nu tillrätta och publiken applåderade.

”Sjung nu!” sade de, ”Sjung för oss!”

Heidi började nynna på en melodi och orkestern följde henne. Hon improviserade ett stycke, en fortsättning på den musik som spelats i bakgrunden. Det handlade om världen ovanför och nedanför molnen. Om ordning och kaos, om det kända som möter det okända och kärleken som väcks däri.

De höll ett fast tag om skådespelerskan som nu kommit till en refräng:

”Ett tusen femhundra meter ovanför marken och staden stiger. Vi reser, ut i rymden, till världen bortom bergen!”

I publiken stod människor tätt tillsammans. En del var nyktra, andra var berusade. Det fanns en del illegala immigranter men också människor som fötts ovanför molnen. Det var fest och alla hade samlats.

”Ett tusen sexhundra meter ovanför marken och staden stiger. Vi reser, ut i rymden, till världen bortom bergen!”

Staden steg faktiskt men de var ännu inte ute i yttre rymden.

Ridån gick igen. Människohavet var i upprymningstillstånd. Ingen hade någonsin upplevt något liknande.

När ridån gick upp hade Heidi tagit av sig sina kläder. Hon stod där, alldeles naken och vakten från den andra musikalen höll i hennes händer.

”Det är så här det går till när Heidi förenas med sin älskade!”

Heidi visste inte vad hon skulle säga.

”Jag! Jag. Jag kan inte mera!”

Publiken buade.

”Visa tutarna!”

Musiken började att spela. Hon kramade mannen, som också var naken men det blev inget mera. Hon visste vad det handlade om. Det handlade om mod och frigörelse. Att göra det otillåtna men det skulle ske med stil.

”Allting är uttänkt!” skrek hon, ”Uttänkt av den mystiske mannen!”

”Den mystiske mannen är Gud!” skrek någon i publiken, ”det har vi alltid vetat!”

De var nu två tusen tre hundra meter ovanför marken och staden steg för varje sekund.

”Jag vill att det händer något annat!”

”Du måste kyssa honom!” skrek en kvinna framme vid scenen.

Musiken började spela igen. Stråkarna skar i folkets öron. Det spelades trumvirvlar och allt hotade urarta till en kakofoni av ljud och känsla.

Hon gjorde det och alla människor och väsen från de två musikalerna förenades med henne på scen. Det gjordes med stil och stilen bröt med allt. Det var sådan kärlekshistorien var men de utbytte nu roller: Heidi var ordning och den mystiske mannen var kaos.

Två motsatser, kvinnan och den mystiske mannen, de sjöng för full hals när staden svävade ut i rymden.

Den svävade upp bland månen och stjärnorna och ingenting skulle från den dagen förbli som förut. Det fanns inga gränser mera och det uppstod en ny planet. Den mystiske mannen valde att kalla planeten för jorden. Heidi, som nu var förenad med världsalltet, talade inte mer.

Människan skulle leva ett liv i kaos men egentligen var det en högre ordning. De hade de två älskarna sett till. Det pratades om myten med världen ovanför och under molnen. Om under och om trist vardag. Hur motsatser uppstod och förenades. Det handlade inte om målet utan om resan på vägen dit.